

Peet. Kas nemmad kui pu hea on, igal aastal siggimad?

Hans. Ei tol: kui Jummal warra soia aänab, nago wiendal näddalal, siis on nüile rõmus luagu, ja kui on korralised ilmad, et Jummal lässeb keik hästi korda minna.

Peet. Mis siis saab, kui puhk, willo, teist wihmised ilmad on?

Hans. Siis mangitsevad, ei sa Emma lätte.

Peet. Kas kefil pudel se luggo on?

Hans. Ei mitte kefil: kuid rannatisees piis perre jukkeb omma aega ikka.

Peet. Ko neil siis ka murret on wihma: seit aastast?

Hans. Kuidas siis? näisse silmoga. Kuidas moremad surrotatse tappa, toito otsima, ja

ei laekhi siis'i faugele, ja on saggedad Fäima, kai wihma oot tulleb; kui oot läbhääb ülle, pärri - maia - mehbed lähhivad faugele, tullevad surema foormaga.

Peet. Kui need lomokesed näitavad otse targaste omimad asjad aiavad.

Hans. Küsi nemmad omma tarkusse ja ussinusleaa monned rummalad ja laisad inimesed hääbilks teravad.

Peet. Ja häbi kui, Jummal parrago! et meie, pes Jumala sarnatiseks olleme loodud, nüüd patco läbbi moune ceja sees rummalamaks ja repinemeks lainud, kui nüugused meismatta lomokesed.

Hans. Suur Jummal, Jehovah, wiiks sedda parrata! au ja fitus o'go temimale, et ta siiski ni fallid lomokesed meie lasjults ja rõmiks meie lätte veel aänab.

Peet.